

В онези блажени времена, когато богове и хора били близки приятели, очарователният юноша Хиацинт — син на спартанския цар Амикъл и музата на историята Клио, бил любимец на Аполон. Богът на слънцето учел младежа, въвеждайки го в тайните на науката, изкуствата и спорта. Веднъж двамата се забавлявали мятайки диск. Аполон гледал с възхищение с каква ловкост и точност мята диска Хиацинт и ликувал от успехите на своя любимец. Но Зефир, крилатото божество на източния вятър, бил ревнив към обичта, която изпитвал Аполон към младежа. С мощното си дихание отклонил хвърления от Аполон метален диск и той ударил смъртоносно Хиацинт в челото. При това нещастие Аполон бил обхванат от неутешима скръб и за да увековечи спомена за своя млад приятел, превърнал изтичащата от раната и багреща земята кръв в прелестно пурпурно-лилаво цвете, чийто чуден аромат се разпространявал на далечно разстояние, с чашка, във формата на лилия, която напомняла от една страна буквата "А" (инициалът на Аполон), а от друга — "У" (Хиацинт). Така в него завинаги били съединени имената на двамата приятели. Според други формата на цвета загатвала за гръцката дума "ай", което означава "уви!"